

Tove Jansson

Que ve el cometa!

Traducció de Carolina Moreno

Barcelona

Publicat amb l'ajuda de
FILI – Finnish Literature Exchange.

Títol original: *Kometen Kommer*

© Tove Jansson, (1946), Moomin Characters™

Publicat d'acord amb Right & Brands

Primera edició: març del 2022

© de la traducció: Carolina Moreno Tena, 2022

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

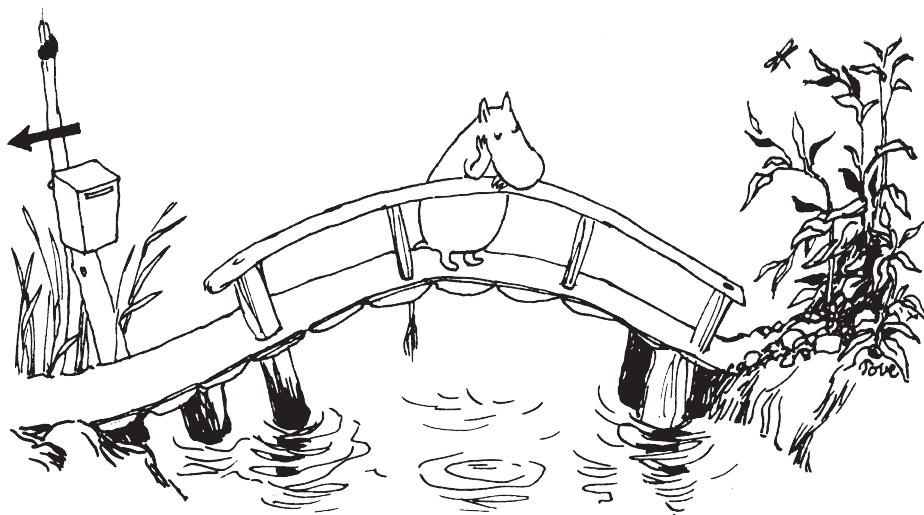
Impressió: Liberdúplex

Maquetació: M.I. Maquetación, S.L.

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.600-2022

ISBN: 978-84-124382-5-3

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia
i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

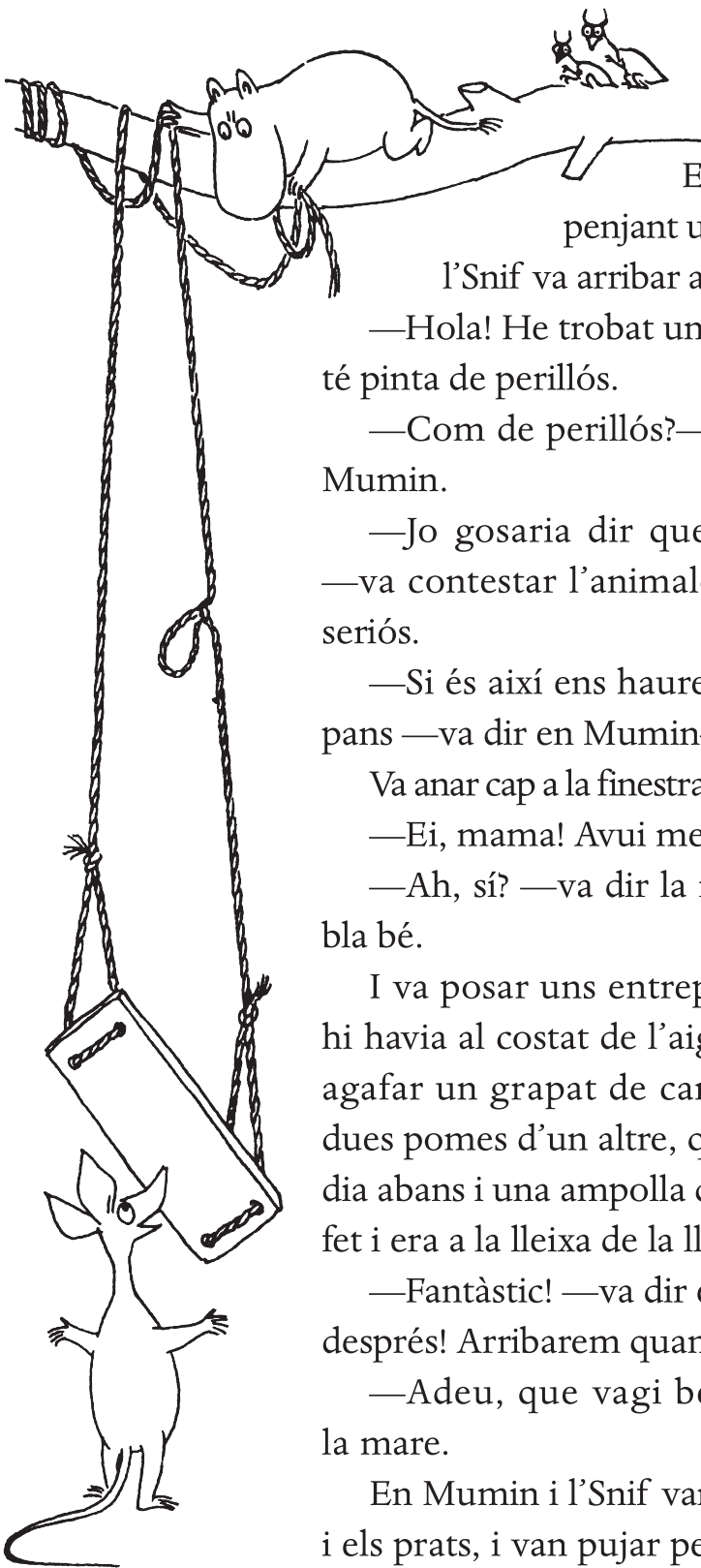

EL MATEIX MATÍ que el pare del trol Mumin va acabar de construir el pont sobre el riu, l'animaló Snif va fer un descobriment. Era un camí nou que es colava per dins el bosc i es perdia en la foscor, i se'l va estar mirant durant una bona estona.

Això ho he d'explicar a en Mumin, va pensar. Hem d'explorar aquest camí tots dos perquè jo sol no m'arisco. Va posar dues branques en creu per poder trobar el lloc més tard i va tornar cap a casa saltant tan de pressa com podia.

La vall on vivien era molt bonica, plena de bestioles felices i d'arbres alts i verds. Un riu corria entre els prats, feia un revolt rodejant la casa blava dels Mumin i desapareixia cap a d'altres indrets on hi havia altres bestioles que es devien preguntar d'on venia.

—Són ben curiosos, els rius i els camins... —rumiava l'Snif—. Quan els veus passar t'agafen unes ganes tremendes de ser en un altre lloc, de seguir-los i veure on acaben...

En Mumin estava penjant un gronxador quan l'Snif va arribar a casa.

—Hola! He trobat un camí estrany que té pinta de perillós.

—Com de perillós?— va preguntar en Mumin.

—Jo gosaria dir que és perillosíssim —va contestar l'animaló Snif amb posat seriós.

—Si és així ens haurem d'endur entrepans —va dir en Mumin—. I suc.

Va anar cap a la finestra de la cuina i va dir:

—Ei, mama! Avui menjarem fora.

—Ah, sí? —va dir la mare—. Em sembla bé.

I va posar uns entrepans al cistell que hi havia al costat de l'aigüera. Després va agafar un grapat de caramels d'un pot i dues pomes d'un altre, quatre salsitxes del dia abans i una ampolla de suc que ja tenia fet i era a la lleixa de la llar de foc.

—Fantàstic! —va dir en Mumin—. Fins després! Arribarem quan arribem!

—Adeu, que vagi bé! —va contestar la mare.

En Mumin i l'Snif van travessar el jardí i els prats, i van pujar pendent amunt fins

que van arribar a aquell bosc fosc on no havien entrat mai. Van deixar el cistell a terra i van mirar la vall als seus peus. La casa dels Mumin era petita com un punt i el riu semblava una cinta estreta i verda. El gronxador no es veia gens des d'allà dalt.

—Mai havies estat tan lluny de la mare com ara —va dir l'animaló Snif—. Només jo he estat aquí, i tot sol. Ara veuràs el meu camí nou, el que he trobat jo.

Atrafegat ara cap aquí, ara cap allà, no parava d'ensumar, de furgar amb el morro, de mirar la posició del sol i d'actuar de totes les maneres imaginables fins que al final va cridar:

—Aquí! L'he trobat! I ara què me'n dius, eh? No sembla molt perillós? Au, ves tu al davant.

En Mumin va entrar dins aquella foscor verda amb molt de compte. Al seu voltant el silenci era total.

—Has de buscar els perills per totes bandes —va xiuxiuejar l'Snif.

—Jo no puc mirar a totes bandes alhora —va replicar el trol Mumin—. Mira tu cap enrere perquè jo no tinc temps.

—No, no, enrere no —va dir l'Snif angoixat—. És molt pitjor que algú et vingui pel darrere que no trobar-te'l de cara! Arrisca-t'hi tu!

—Ves al davant, doncs —va dir en Mumin.

—Tampoc vull anar al davant! —va cridar l'Snif—. No podríem anar de costat?

I així, enganxats l'un a l'altre, es van anar endinsant cada cop més al bosc, que a cada pas era més verd i més fosc. Al principi el camí feia pujada, després baixada, i s'anava fent cada cop més i més estret fins que al final no hi havia camí, només molsa i falgueres.

—Tots els camins van a parar a algun lloc —va dir en Mumin—. Alguna cosa falla aquí. No pot acabar així i ja està.

Va fer unes passes per la molsa.

—I si no sabem tornar a casa? —va xiuxiuejar l'Snif.

—Calla un moment —va dir en Mumin—. No sents res?

Al fons del bosc, rere els arbres, se sentia una remor suau. Va fer unes passes més, va enlairar el morro i va ensumar. El vent era humit i feia una olor agradable.

—És el mar! —va cridar en Mumin i va arrencar a córrer perquè no hi havia res que l'apassionés més que banyar-se.

—Espera! —va cridar l'Snif—. No em deixis sol!